

Coreografies de reciclatge

El jove director novaiorquès John Jasperse aporta neutralitat a la dansa emocional de vuit ballarins en la coreografia que parteix de donar un valor nou a les deixalles. La música també recull sons menystinguts i els converteix en poesia

JORDI BORDES / Barcelona

● Els artistes plàstics en diuen escultures trobades. L'obra d'art pot estar dins d'un bloc de pedra que cal esculpir per descobrir-la o, també, pot circular anònimament pel carrer sense que ningú ho percebi. Cal la mirada del creador per donar rang d'art a allò que fins llavors era deixalla. El coreògraf novaiorquès John Jasperse també investiga amb els elements que troba al costat dels contenidors. Dels de Brooklyn i, des de fa cosa d'un mes, dels de barri de Gràcia, a l'entorn de La Caldera. El resultat del laboratori (que més que un resultat valora el procés d'aprenentatge) es pot veure dins del cartell del Grec, des de dijous fins avui a La Caldera.

Una pila de penjadors desmanegats és una suggeridora pantalla que divideix l'escena. Els vells texans entortolligats poden ser un barret amb què la ballarina cercarà un nou punt d'equilibri del seu cos. Un puf és so i coixí en el qual ofegar les mirades d'uns ballarins que han après a ser peça mecànica d'una dansa i enfonsen la seva força dramàtica. I, per fi, unes cadires, simbolitzen la incomoditat quan un veí s'obsessiona en colleccionar-les totes i asseure-s'hi per amortitzar des del primer segon la troballa. Aquests són alguns dels elements amb què Jasperse presenta, asèpticament, una denúncia inequívoca al consumisme: cal un major respecte pels objectes que es mereixen una relació més amable. Els intèrprets (seleccio-

Una mostra del taller que John Jasperse ha fet amb vuit ballarins a La Caldera, aquest estiu. / ROS RIBAS

Allò que s'arracona, a la lluna

● *Orlando furioso!* explica que totes les coses que s'abandonen o es perden, no desapareixen sinó que, per art de màgia, es desplacen a la cara fosca de la lluna. El vídeo de Franc Aleu descobreix molta ferralla i un bosc d'ampolles. En una d'elles hi ha la raó perduda d'Orlando. També l'òpera interpretada per quatre instruments de corda i un tambor mecànic fusiona les disciplines i investiga la tecnologia fins al límit. La mezzosoprano Claudia Schneider és Angèlica i alhora la narradora. El llibret del compositor Michael Gross alterna les sonoritats d'àries amb el pop quan Schneider creua el pati de buta-

ques amb un patinet elèctric guarnida d'astronauta. És l'últim cop d'efecte d'un muntatge que es va veure dimecres i dijous a l'Auditori. La tardor passada, Schneider creuava l'escenari impulsant el patinet amb el peu. La cantant no té el suport de la batuta del director. La música, programada, l'executen amb exactitud els prototipus instrumentals. Més arriscat és quadrar la imatge d'Antoni Comas al rostre girat d'Orlando amb la seva veu que sona i que lliga amb la partitura ideada per un feix de compressors i cordes tensades. Com la rentadora del Cabo San Roque, però en enginyer industrial.

bella imatge del consumista que tot ho desitja i que mai disfruta res. Millor inexpressió, impossible.

Música escombraria

Les escombres són les varettes que descobreixen art en la brutícia; la batuta que discrimina sons fins a esdevenir música viable per a ballar. La música de Zeena Parkins absorbeix el crepitat de les ampolles de plàstic quan s'oprimeixen amb les notes (més o menys nítides) de la seva arpa elèctrica. La prolongació de la nota implica l'extensió d'una extremitat: l'única relació estable en aquesta peça de reciclatge. Una relació, per fi, sincera.

nats a cop de vídeo) embarrussen els braços dels uns amb els dels altres, es

mouen cadencialment fins a un contacte físic fred i inapellable: no hi ha lluen-

tor en la mirada. No hi ha felicitat, ni tant sols patiment, en els rostres. Són la